



Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.025/2026/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Vörös Gábor Ügyvédi Iroda (Cím3, ügyintéző: dr. Vörös Gábor ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (cím1) **felperesnek** a Pongrácz és Társai Ügyvédi Iroda (cím4, ügyintéző: dr. Pongrácz Tibor ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím2) **alperes** ellen jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 1.M.70.308/2024/28. számú ítélete ellen az alperes által 30. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 427.343 (négy százhuszonhétézer-háromszáznegyvenhárom) forint másodfokú perköltséget, valamint az esedékesség napjáig az államnak az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára 683.749 (hat száznyolcvanháromezer-hétszáznegyvenkilenc) forint fellebbezési illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2014. január 1-jétől állt határozatlan idejű munkaviszonyban a Cég1-nél termékreferens, kereskedelmi munkatárs munkakörben. A munkát a felperes egészen az alperes által közölt

azonnali hatályú felmondásig folyamatosan a munkáltató Cím6 szám alatti üzletében változatlan feladatokkal végezte. 2015. június 24-én a munkáltató személye megváltozott: az cég2 lett a felperes munkáltatója, aki a munkaszerződésben a munkaviszony folytonosságát 2014. január 1. napjától kezdődően elismerte. Ezt követően 2015. augusztus 1. napján változott a munkáltató személye az alperesre.

[2] A felperes munkabére 2014. január 1-jétől az alperesi munkaviszony megszűntetéséig folyamatosan két részből tevődött össze: egyrészt a munkaszerződésben rögzített „hivatalos” munkabéréből, másrészt egy külön, „számlázás” alapján kifizetett munkabérből. 2024. évben a felperes munkabére ennek megfelelően havi bruttó 267.000.- forint volt, amihez további havi 190.000.- forint nettó összegű számlás munkabér társult. A számlás munkabér oly módon került kifizetésre, hogy az alperes egy másik gazdasági társasággal vagy egyéni vállalkozóval kötött színlelt vállalkozási szerződést, és erre tekintettel kibocsátott – tényleges ellenszolgáltatás nélküli – valótlan tartalmú számla alapján annak ellenértékét a vállalkozónak az alperes megfizette, majd ez a vállalkozás a számla nettó összegét készpénzben átadta a felperesnek. A számlát kibocsátó vállalkozások számtalan alkalommal cserélődtek, az alperes pedig ehhez igazodva a színlelt vállalkozási szerződéseket megkötötte és a számlákat elkönyvelte.

[3] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal eljárást indított a hamis számlák kiállításával kapcsolatban. A nyomozás során fény derült arra, hogy a hamis számlák kiállítása egyéb érdekelt1 személyéhez köthető és a vele kapcsolatban álló felperesen keresztül az alpereshez eljutva az alperes könyvelésébe befogadott valótlan tartalmú számlákkal kapcsolatban az alperessel szemben is eljárási cselekmények történtek, melynek eredményeként az alperestől 1.060.000.- forint jogosulatlanul visszaigényelt ÁFA miatt vagyonelkobzás biztosítása érdekében lefoglalást foganatosítottak.

[4] A nyomozati eljárásra tekintettel 2024. február 26-én az alperes személyes meghallgatásra hívta a felperest, aki az ügyvédként dolgozó testvérével érkezett. Az alperes részéről az alperesi ügyvezető, két ügyvéd és egyéb érdekelt4 voltak jelen. A megbeszélés kezdetén a felperest szamon kérték a nyomozati eljárással érintett számlákkal kapcsolatban, majd rövid szökváltást követően az egyeztetés ellehetetlenült, a felperes és testvére a meghallgatásról távoztak.

[5] Az alperes 2024. február 26-án kelt azonnali hatályú felmondással megszűntette a felperes munkaviszonyát. Az azonnali hatályú felmondás indokolása szerint az alperesnél 2024. január 25-én házkutatást tartott a NAV bünszervezetben elkövetett költségvetési csalás büntette miatt folytatott nyomozás során. A nyomozó hatóság által hozott határozat szerint az alperes valótlan tartalmú számlákat fogadott be több társaságtól, többek között a cég3-tól, az cég4-től, az cég5-től és a cég6-tól. A fenti társaságok időközben fantomizálódtak, kényszertörlésre vagy felszámolásra kerültek. Az alperesi vizsgálat során kiderült, hogy a fenti számlákat a felperes közvetítette az alperes felé. A korábbi ügyvezető átadta az alperesnek a büntetőeljárásban keletkezett lehallgatási jegyzőkönyveket, amelyek tanúsága szerint a felperes szerezte be a fiktív számlákat az azt kibocsátó gyanúsítottól és

közreműködött a fiktív számlák alpereshez továbbításában (illetőleg vélhetően más befogadó társaságokhoz továbbításában is). Az alperes munkáltatói jogkör gyakorlója 2024. február 12. napján szerzett tudomást arról, hogy a felperes a számlagyár egyik vezetőjétől, egyéb érdekelttől szerezte be a fiktív számlákat, azok kiállítása a felperes által megadott adatok alapján történt, így a felperes olyan magatartást tanúsított, amely munkaviszonyának Mt. 78. § szerinti megszüntetését megalapozza: a felperes a Büntető Törvénykönyvbe ütköző módon részt vett abban, hogy a számlagyár szervezői a hamis számlákat a felperes által megadott adatok alapján létrehozzák, kiállítsák, a fiktív számlákat az alperes felé továbbítsa, aki azokat – nem tudva a számlagyár által kibocsátott fiktív voltukról – befogadta. Az alperes az ügy kapcsán vagyoneklobzás biztosítása érdekében lefoglalást szenvedett el 1.060.000.- számlapénz vonatkozásában. Tekintettel a költségvetés és az alperes sérelmére elkövetett bűncselekmény, súlyos kötelezettségszegés alapos gyanújára a felperes vonatkozásában a munkaviszony fenntartásához szükséges bizalom az alperesben megingott. A felperes magatartása az alperes érdekeit jelentősen megsértette. A bizalomvesztésre tekintettel az alperes 2024. február 26-án lehetőséget biztosított a felperesnek a fenti kötelezettségszegésekre történő magyarázat adására, azonban a felperes képviselője jelenlétében sem volt hajlandó magyarázatot adni a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség, szándékos, jelentős mértékben történő megszegésére. Tájékoztatást nem adott az események körülményeiről, az egyeztetésről a jegyzőkönyv aláírásáról megtagadva önkényesen távozott.

[6] Az azonnali hatályú felmondás hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint a bizalomvesztésre.

Kereset és ellenkérelem

[7] A felperes végső kereseti kérelmében a jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményeként 1.658.142.- forint végkielégítés és 6.632.568.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés, valamint 256.157.- forint elmaradt munkabér és ezen összegek után járó késedelemi kamatok megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felmondás indoka nem világos, az nem jelöli meg a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettséget és az elkövetett cselekményt. A felmondás indoka nem valós és nem okszerű. A felperes nem valósította meg a fiktív számlák közvetítését, a vállalkozások nem tartoztak érdekkörébe, nem szervezte meg a fiktív számlák kiállítását egyéb érdekelttől, mindenkor az alperes elvárásainak megfelelően cselekedett. A munkabér megbontása az alperes elvárása volt, aki a felperes kérése ellenére sem szüntette meg ezt a gyakorlatot, pedig ez számára nem volt előnyös. A 2024. február 26-i megbeszélésen megegyezés helyett az ügyvezető zavaros vádaskodásba kezdett, ezért nem volt értelme a megbeszélésen maradni. A végkielégítés számításával kapcsolatban munkajogi jogutódlásra hivatkozott.

[8] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felmondás indokolása világos, valós, okszerű. Az alperes nem vitatta a

munkabér elszámolási gyakorlatot, elismerte, hogy a felperes tevékenységéért járó díjazás havi bruttó 267.000.- forint munkabérből és nettó 190.000.- forint számla alapján történő kifizetésből tevődött összeg. Előadta, hogy a felperes a foglalkoztatására irányuló jogviszony alapján fizetendő bruttó bérkeretét úgy kívánta felhasználni, hogy a részére megállapított bruttó összeg egy részének ellentételezéseként munkaviszony alapján bruttó bért kapott, míg a bérkeret másik részét vállalkozási szerződés szerint vállalkozási jogviszony alapján használta az érdekkörébe tartozó vállalkozások, illetve a családtagjaihoz köthető egyéni vállalkozások útján. Vitatta, hogy ezt a gyakorlatot az alperes vezette volna be.

[9] Előadta, hogy a büntetőeljárásában keletkezett lehallgatási jegyzőkönyvekből kitűnt, hogy a felperes szervezte meg egyéb érdekelttel, a számlagyár vezetőjével a számlák kiállítását és adta meg részére a számlák kiállításához szükséges összeget és egyéb adatokat. Így a felperes részt vett abban, hogy a számlagyár szervezői a hamis számlákat létrehozzák, kiállítsák és abban is, hogy a fiktív számlákat az alperes felé továbbítsa, aki azokat – nem tudva a számlagyár által létrehozott fiktív voltukról – befogadta. A felperes a számlagyár vezetőjével együttműködve szándékosan alakította ki a fiktív számlákat, tudva, hogy azokért tevékenységet a társaságok nem végeztek, és a számlagyár vezetőjével kialakított számlákat szándékosan, de a következmények tekintetében legkevesebb súlyosan gondatlanul az alperesnek továbbította és ezzel kárt okozott. A 2024. február 26-i meghallgatáson a felperes nem adott magyarázatot a fiktív számlákkal kapcsolatban, a jegyzőkönyv aláírását megtagadta, a meghallgatásról önkényesen távozott, mindezzel megszegte az együttműködési kötelezettségét.

[10] A keresetösszezszerűségét annyiban kifogásolta, hogy a felperes nem követelheti a nettó 190.000.- forint számlás összeg alapján annak bruttó összegét munkabér címén, a munkabérkeret megosztása jogszerű volt. A felperes a tevékenységét alvállalkozóként is végezhet, ennek jogszerű akadálya nem volt, azonban a felperessel szemben elvárt volt, hogy a tevékenységet ne fiktív számlákkal fedezze.

[11] Az alperes beszámítási kifogást is előterjesztett 1.060.000.- forint kártérítés megfizetésére. Előadta, hogy a felperes szándékosan, de legalább súlyos gondatlanul kárt okozott az alperesnek, amikor fiktív számlákat közvetített az alperes felé, melyért a NAV ilyen összegben jogosulatlanul visszaigényelt ÁFA miatt vagyonekbezárt biztosítására lefoglalást fogatosított.

[12] A felperes kérte a beszámítási kifogás elutasítását.

Az elsőfokú bíróság döntése

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetnek helyt adva kötelezte az alperest 1.658.142.- forint végkielégítés, 6.632.568.- forint elmaradt jövedelem címén igényelt

kártérítés, 256.157.- forint elmaradt munkabér és ezen összegek után járó késedelemi kamatok megfizetésére.

[14] A határozat indokolása szerint az azonnali hatályú felmondás indokolása világosan tartalmazza a munkaviszony megszüntetés indokait. A felmondási indokok valóságát az alperesnek külön bizonyítania nem kellett, ugyanis a felperes perbeli nyilatkozatai során saját maga is elismerte, hogy a valótlan tartalmú számlák beszerzésében és a munkáltatóhoz való eljuttatásában személyesen működött közre. Az sem volt vitás a részéről, hogy egyéb érdekelttel tartotta a kapcsolatot, és a hamis számlák elkészítéséhez adatok szolgáltatásával járult hozzá. A második felmondási indok kapcsán is elismerte a felperes, hogy a meghallgatásról rövid vita után távozott.

[15] Az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondást azért találta jogellenesnek, mert annak indokolása az Mt. 64. § (2) bekezdése ellenére nem volt okszerű. A felek között vitás volt, hogy a munkabér elszámolásának módját ki kezdeményezte, illetve kinek az elvárása volt ezen gyakorlat fenntartása, azonban az elsőfokú bíróság megítélése szerint ennek a per eldöntése szempontjából nem volt jelentősége. A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy alperesi munkáltató a munkabér leplezése céljából valótlan tartalmú vállalkozási szerződéseket kötött, az ezek alapján kiállított, tényleges ellenszolgáltatás nélkül kibocsátott számlákat befogadta, elkönyvelte, ellenértéküket megfizette. Alperes saját maga is arra hivatkozott, hogy a felperes a rendelkezésére álló munkabérkeretet ekként használta fel azzal, hogy ezt a megoldást jogszerűnek tartotta. Az azonnali hatályú felmondás okszerűségének megítélése szempontjából annak van jelentősége, hogy a munkáltató nyilvánvalóan tudomással bírt a felperes munkabére elszámolásának ezen módjáról, hogy a vállalkozási szerződések csupán a munkabér elszámolásának színlelése céljából kerültek megküldésre, ebből következően a felperes által bemutatott számlák fiktívek, azok tényleges ellenszolgáltatás nélkül kerültek kibocsátásra. Nem az volt a jelentős, hogy a munkabér elszámolás ezen formája kinek az érdekében történt, hanem az, hogy az az alperesi munkáltató tudtával és együttműködésével valósult meg, így a munkáltató utóbb nem hivatkozhat arra, hogy a felperes a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét jelentős mértékben megsértette. A felperes magatartása mindezek alapján nem vezethetett a munkáltatói bizalom megingásához sem. A számlák úgynevezett „fiktív” volta nem abból adódott, hogy azokat a felperes egyéb érdekelttel számlagyárából szerezte be, hanem abból, hogy azok valótlan tartalommal, tényleges ellenszolgáltatás nélkül kerültek kiállításra a felperesi munkabér elfedése céljából, melyről mindkét félnek tudomása volt.

[16] Az elsőfokú bíróság szerint nem volt alapos az azonnali hatályú felmondásnak a 2024. február 26-i meghallgatás alapján bekövetkezett bizalomvesztésre alapított indoka sem. Az alperesi munkáltató a meghallgatást azért tartotta szükségesnek, hogy a felperes adjon magyarázatot a valótlan tartalmú számlák elszámolási körülményeiről. Az alperesnek azonban folyamatos és részletes tudomása volt a felperesi munkabér elszámolásának tíz éven fennálló gyakorlatáról, amelyet az is alátámaszt, hogy a meghallgatás napján kelt azonnali hatályú felmondás indokolásában ezt részletesen ki is fejtette. Az alperes a per során sem jelölte meg, hogy pontosan milyen további körülményt volt szükséges a felperesnek tisztáznia, mire várt még magyarázatot tőle. A felperes mindezek alapján megalapozottan érezte, hogy a meghallgatás egy céltalan vádaskodásba fordult, a megegyezésre irányuló

szándék helyett a munkáltató azt az elszámolási gyakorlatot rója a terhére, amiben saját maga is a munkaviszony teljes időtartama alatt tevékenyen közreműködött. Nem sértette ezért a felperes az együttműködési kötelezettségét azzal, hogy a meghallgatásról távozott, hiszen a felek által éveken keresztül közösen folytatott elszámolási gyakorlat további tisztázása nem volt várható. A felperes azt is elmondta, hogy a találkozótól a kialakult helyzet közös megegyezéssel történő rendezését várta, ugyanakkor az alperes részéről egyoldalú számonkérést tapasztalt, ezért távozott. Az alperes mindezek alapján a felperessel szemben bekövetkezett bizalomvesztésre sem hivatkozhat megalapozottan.

[17] Kitért arra az elsőfokú bíróság, hogy az alperes összegszerű vitatása nem volt alapos, a felek egyezően nyilatkoztak arról, hogy a felek megállapodása alapján a felperest megillető munkabérkeret bruttó 267.000.- forint munkabérből és nettó 190.000.- forint számla útján történő kifizetésből tevődött össze, így ezt az elsőfokú bíróság az Mt. 27. § (2) bekezdése alapján nettó munkabérként vette figyelembe. 2024. február hónapra a felperesi munkabérből ez az összeg nem került megfizetésre, ezért ennek bruttó összegének, 256.157.- forint megfizetésére kötelezte a bíróság az alperest.

[18] Az elsőfokú bíróság elutasította az alperes beszámítási kifogását arra hivatkozással, hogy az alperes nem tudott eleget tenni a kártérítési felelősség feltételeinek fennállásával kapcsolatos, Mt. 179. § (2) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének. Az alperes tényállításaiból is az következik, hogy a felperes éppen a munkáltató elvárásainak megfelelően cselekedett, amikor fiktív számlákat közvetített az alperes felé. Az alperes következetesen hangsúlyozta, hogy a felperesi munkabérkeret részben számlázás útján történő felhasználása a felek közös megállapodásán alapult, így a fiktív számlák beszerzése, közvetítése, és a munkáltató általi elszámolása szükségszerű és mindkét fél által ismert cselekmény volt, mely gyakorlat a munkaviszony teljes időtartama alatt fennállt.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[19] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára.

[20] Hivatkozásképpen előadta, hogy az azonnali hatályú felmondás indokolásában az alperes két ténytet állított: egyrészt azt, hogy a felperes egy konkrétan körülírt bűncselekményt követett el, amikor a számlagyár vezetőjével történő együttműködés során részt vett a számlagyár által kibocsátott fiktív számlák létrehozatalában és az alpereshez történő eljuttatásában. Ezen meghatározott bűncselekmény elkövetése miatt bizalomvesztés alakult ki a munkáltatóban. Másodszor azt állította, hogy a tényállás tisztázása érdekében lehetőséget kívánt biztosítani a felperesnek, hogy a kötelezettségszegésekre, a bűncselekmény tárgyára magyarázatot adjon, azonban a felperes a bűncselekmény körülményeiről nem volt

hajlandó tájékoztatást adni, kérdésekre válaszolni nem volt hajlandó, jogi képviselőjével az egyeztetésről önkényesen távozott. Valamennyi indokolás bizonyítást nyert, amely így megvalósította az Mt. 52. § (1) bekezdés c) és d) pontjának sérelmét. A perben a felperes a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, az alperes által megjelölt számlagyárban történő részvételt, a számlagyár vezetőjével való együttműködést (társtettesi vagy részesi alakzatot) gyakorlatilag nem tagadta. Analógiaként hivatkozott az EBH2005.1244. számú jogesetre, amely szerint a bizalmi munkakörben foglalkoztatott munkavállaló esetében a rendőrségtől kapott letartóztatásról szóló értesítés a bizalomvesztést megalapozhatja, ami a rendkívüli felmondás alapjául is szolgál.

[21] Az elsőfokú bíróság megállapítása az okszerűtlenség kapcsán téves. A felmondási ok az volt, hogy a felperes számlagyárban működött közre, a számlagyár vezetőjével együttműködve adatokat megadva alakította ki a hamis számlákat. Álláspontja szerint nem annak van jelentősége, hogy a polgári jogi és munkajogi jogviszonyok elhatárolási kérdései alapján fiktívnek minősülhet-e egy számla, mert ilyen kérdést az azonnali hatályú felmondás nem tárgyal. A per tárgya a felmondás indokának jogszerűsége lehet, így jelentősége van annak, hogy az alperes által indokként megjelölt számlagyárban a felperes közreműködött-e, ezt a felmondásban meghatározott konkrét magatartást, a megjelölt bűncselekményt megvalósította-e és ez alapján kialakult-e az alperes bizalomvesztése.

[22] Az elsőfokú eljárásban az alperes előadta és a felperes is elismerte, hogy a felperes az üzletben készpénzt kezelt, az alperesnek így jogos gazdasági érdeke fűződik ahhoz, hogy ne foglalkoztasson olyan dolgozót, aki számlagyár működésében működik közre, bizalma alappal rendült meg a felperesben.

[23] A felmondás közlésekor az alperes rendelkezésre álló adatok szerint a felperes volt az, aki a számlagyár működésében részt vett. A felperes e cselekményeket nem vitatta, ennek megítélésénél nincs jelentősége az ártatlanság vélelmének, sem annak, hogy a per során nem derült ki, hogy a felperes ellen indult büntetőeljárás hogyan és milyen határozattal végződött. Fiktív tevékenységet egyáltalán nem végző fantomcégekkel működtetett számlagyár működésében történő részvétel, hamis számlák ezen számlagyár tevékenységén belüli előállítás a bizalmi munkakörben lévő munkavállaló olyan magatartása, amely alkalmas lehet (és volt) a munkáltató bizalmának jelentős mértékű megingására. E tekintetben hivatkozott az Mt. 6. § (1)-(2), (4) bekezdésében és a 8. § (1) bekezdésében foglaltakra.

[24] Előadta, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudomására jutott, hogy az előző ügyvezetőt őrizetbe vették, otthonában és a cég székhelyén házkutatást tartottak, dokumentumokat foglaltak le, majd tudomására jutott, hogy a lehallgatási jegyzőkönyvek szerint egyértelműen a felperes tartott közvetlen kapcsolatot a számlagyár vezetőjével és ő szervezte a fantomizálódott cégekkel a hamis számlák kiállítását. A bűncselekmény elkövetésére irányuló adatokra figyelemmel nem tehetett mást, mint az ügy kivizsgálását és miután a bizalma a számlagyárban közreműködő munkavállalóval szemben megingott, tőle okkal kérhetett magyarázatot és egyeztetést. Az egyeztetésről a felperes önkényesen távozott, semmilyen nyilatkozatot nem tett sem ő, sem jogi képviselője, így a munkaviszony

fenntartását ellehetetlenítő magatartást tanúsított. Az alperes a számlagyárral kapcsolatos tényállást, az alperesre háruló kötelezettségeket tisztázni kívánta és a felperes felelősségét is vizsgálni kívánta. A felperes együttműködési kötelezettségét megszegte, a megbeszélésről, amelyet az ő munkavégzési szabályszegésével összefüggésben folytattak, annak befejeztét megelőzően önkényesen eltávozott. E körben hivatkozott az EBH2009.2068. számú jogesetre, amely kimondja, hogy a munkavállaló vétkes magatartása vizsgálatára megtartott meghallgatásról való indokolatlan és önkényes eltávozás kötelezettségszegésnek minősül akkor is, ha az esemény munkaidőn túl történt. Hivatkozott továbbá az Mt. 6. §-ban foglaltakra, 52. § (1) bekezdés d) és e) pontjában foglaltakra, és a BH1999.573. számú jogesetre.

[25] Az alperes álláspontja szerint a felperesnek kimentési okot kellett volna megjelölnie, hogy miért nem volt köteles együttműködési kötelezettségének tanúsítására. E vonatkozásban a felperes előadta, hogy a megbeszélésen őt az alperes megfélemlítette, az alperes tagadta, hogy a felperest vagy képviselőjét bűnözőnek hívta volna, vagy fenyegette volna. A felperes csak állította, de kétséget kizáróan bizonyítani nem tudta, hogy az egyeztetésről azért távozott önkényesen, mert az alperes képviselője a jóhiszemű joggyakorlás követelményeit sértő magatartást tanúsított vele szemben. Az alperes álláspontja szerint ennek bizonyítása a felperes terhére esik a Pp. 265. § alapján.

[26] Az alperes számot adott arról, miért döntött az egyeztetés megtartásáról. Téves az az ítéleti megállapítás, hogy az alperes jogellenesen határozott meg egyeztetést, mert folyamatos és részletes tudomása volt a felperesi munkabér elszámolásának tíz éven keresztül fennálló gyakorlatáról. Az alperes a számlagyárral kapcsolatos történések, a felperes magatartásának tisztázása és esetlegesen egyezséggel történő munkaviszony lezárás miatt kívánt a felperessel egyeztetni, ezt az alperesi törvényes képviselő a meghallgatás során jelezte is. Az alperes tehát egy meghatározott bűncselekmény, a számlagyárban történő közreműködés ügyében kívánt meghallgatást tartani, nem pedig „a felek által éveken keresztül közösen folytatott elszámolási gyakorlat” kapcsán. Így alaptalan az a megállapítás, hogy a felperes nem sértette meg az együttműködési kötelezettségét a meghallgatásról való távozással. Az elsőfokú bíróság döntése azért is hibás, mert a munkáltató belső munkaszervezési kérdése, hogy egy működése során történt bűncselekmény kivizsgálása során milyen meghallgatást tart, a munkavállalóit nyilatkoztatni kívánja-e a bűncselekmény kapcsán, ha ezzel a munkavállaló jogait nem sérti. Az elsőfokú bíróság munkaszervezési kérdésben nem dönthet, nem döntheti el, hogy a meghallgatás célszerű volt-e. Analógia útján hivatkozott az átszervezés célszerűsége kapcsán kialakult bírói gyakorlatra. A felperes az egyeztetés folyamatában véleménye kifejtésére, válasz adására, közreműködésre köteles, „a céltalan vádaskodást” is érdemben vitathatja. Mindezek alapján megvalósultak az Mt. 78. §-ban foglalt feltételek.

[27] A munkabér összegével kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú bíróság nettó munkabérrel kapcsolatos állítása nem nyert bizonyítást. A perben semmilyen adat nem igazolta azt, hogy a számla alapján vállalkozónak történő megfizetést követően „ez a vállalkozás a számla nettó összegét készpénzben adta át a felperesnek”. A 190.000.- forint felperes részére nettó munkabérként történő teljes összegű kifizetésének megállapításra nincs semmilyen bizonyíték. A számla összege ugyanis nem lehet nettó munkabérként

elszámolandó összeg, hiszen az azt átvevő vállalkozásnak ebből adót kell fizetnie. A fenti összeget utóbb a felperes által megjelölt egyéb érdekelt⁶ (a felperes férje) egyéni vállalkozó számlája alapján fizette meg az alperes, a egyéb érdekelt⁶sal kötött szerződés alapján, amelynek teljesítési segédje volt a felperes. Az egyéni vállalkozónak a bevétele alapján adóznia kell. Így amennyiben a bíróság azt munkabérként minősíti, az nem minősíthető nettó munkabérnek, hiszen azt adófizetési kötelezettség sújtja. A per során az alperes nem vitatta azt a tényt, hogy a felperes az alperestől munkabér címén 267.000.- forint bruttó bérre volt jogosult. Nem vitatta, hogy egyéb érdekelt⁶ egyéni vállalkozóval kötött vállalkozási szerződés alapján az alperes 190.000.- forint vállalkozási díjat fizetett meg egyéb érdekelt⁶ részére. A vállalkozási szerződés szerint a vállalkozó jogosult volt alvállalkozót igénybe venni, a szerződés alapján a felperes a tevékenységét kifejthette, a vállalkozási díj kiszámlázása nem volt jogszabályba ütköző. A felperes személyes meghallgatásakor maga sem állította, hogy ezt az összeget teljes egészében kézhez vette volna, erre az alperes vitatásával szemben bizonyítást sem ajánlott fel.

[28] Kifogásolta, hogy a felperes 2024. november 4-i keresetfelemelését, keresetváltoztatását annak hiányossága ellenére az elsőfokú bíróság befogadta, a keresetváltoztatást tartalmazó nyilatkozatot a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 185. § (3) bekezdése alapján nem utasította vissza, holott a módosított kereset tárgyalásra alkalmatlan volt. A keresetváltoztatást tartalmazó nyilatkozatot a keresetlevélre vonatkozó szabályokra megfelelő tartalommal kell megtenni. Hivatkozott a Pp. 185. § (3) bekezdésére, a 176. § (1) bekezdés j) pontjára, (3) bekezdésére, a 170. § (2) bekezdés b) c) és d) pontjában foglaltakra. Ellőadta, hogy a felperes keresetmódosítása jogalapot nem jelölt meg és a felperes semmilyen módon nem vezette le az érvényesíteni kívánt jog, a tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggést, jogi érvelést egyáltalán nem adott elő, a tényállításait nem tette meg és arra sem utalt, hogy azt a korábbi kereset szerint tartja fenn. Ezek alapján a keresetmódosítás érdemi elbírálásra alkalmatlan volt, azt az elsőfokú bíróságnak vissza kellett volna utasítania és csak az eredeti keresetet tárgyalhatta volna.

[29] Az 1.060.000.- forint összegben előterjesztett beszámítási követelés kapcsán előadta, hogy a követelés egynemű és lejárt, a kár esedékessége a károkozás időpontja, amely az egyes számlák szolgáltatásának időpontja, de legkésőbb a fenti összeg NAV általi lefoglalást követő megfizetésének időpontja. Az alperest a büntetőeljárás során lefoglalt 1.060.000.- forint összegben kár érte, amely kárt a felperes szándékosan, a számlagyár vezetőjével történő közreműködésével, de legalábbis súlyos gondatlansággal okozott. A munkavállaló a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével okozott kárt köteles megtéríteni, ha nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Az alperes a kárt okozó magatartást meghatározta, azt állította, hogy a felperes az azonnali hatályú felmondásban körülírt bűncselekményt követte el, a számlagyár működésében közreműködött és az ezen cselekménye miatt a folyamatban lévő büntetőeljárás során a számlagyár által fiktív jogalanyok nevében kreált hamis számlák miatt az alperes foglalatát szenvedett el, a vagyona csökkent. A felperes a számlagyár vezetőjével együttműködve szándékosan alakította ki a hamis számlákat, tudva, hogy a számlagyárban résztvevő fiktív társaságokkal ő kapcsolatban nem áll, azok a felperes érdekkörébe nem tartoznak, azokat nem ismeri, a cégek a felperes tevékenységéért polgári jogi címen sem jogosultak semmilyen ellentételezésre. Az alperes számára úgy tűnt, hogy a felperes több befogadó felé is

közreműködött hamis számlák létrehozatalában. Hivatkozott az Mt. 179. §-ában foglaltakra, az Mt. 31. § folytán alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:49.-6:51. § rendelkezéseire.

[30] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes ellenkérelmén túlterjeszkedett, mikor megállapította, hogy az alperes nem tett eleget az Mt. 179. § (2) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének, mivel a felperes éppen a munkáltató elvárásainak megfelelően cselekedett, amikor fiktív számlákat közvetített az alperes felé, ezért a kártérítési felelősség Mt. 179. § (1) bekezdésében meghatározott feltétele nem áll fenn. Az alperes által a beszámítás alapjául megjelölt jogellenes cselekmény (károkozó magatartás a számlagyárban történő részvétel során hamis számlák létrehozatala) a munkavállaló vétkes magatartása vonatkozásában a felperes lényegében beismerésben volt, az azonnali hatályú felmondásban terhére rótt számlagyárban történő közreműködést (társtettesi vagy részesi alakzatot) nem vitatta. Ezt rögzíti is az elsőfokú ítélet [26] bekezdése, mely szerint a felperes perbeli nyilatkozatai során saját maga is elismerte, hogy a valótlan tartalmú számlák beszerzésében és a munkáltatóhoz való eljuttatásában személyesen működött közre. Mindezek alapján az alperes az Mt. 179. § (1) bekezdésének megfelelően a munkavállaló kötelezettségszegését és felróhatóságát igazolta. A felperes számára egyértelmű volt, hogy a számlagyár működésében vesz részt, a fiktív társaságok nem az érdekkörébe tartoznak.

[31] A vagyoneklobzás egy konkrét bűncselekmény miatt valósult meg, amelyben a felperes részt vett. Az elkobzás (mint okozat) tényét, összegét és az okozati összefüggést a felperes szintén nem vitatta, a kár bekövetkeztét és a mértékét tehát az alperesnek nem kellett bizonyítania. A kár kialakulásának konkrét oka a felperes számlagyárban való közreműködése volt és a számlát kibocsátó cégek fiktív volta nem egy valós gazdasági szereplők között kibocsátott számla munkajogi megítélése, polgári jogi értékelése, esetleg munkaügyi hatóság által fiktívvá leplezetté minősítése. A felperes az alperesnél megvalósított tevékenységét a pert megelőző időszakban is részben az érdekkörébe tartozó, a férje által működtetett egyéni vállalkozás keretében végezte. A jogkövetkezmény azonban egy büntetőeljárásban a felperes számlagyárban való közreműködéséből, a kibocsátó társaságok fiktív voltából, a számla hamis voltából fakadó joghátrány volt, nem munkaügyi ellenőrzés során egy polgári jogi megállapodás minősítése.

[32] Nem valósak a felperes azon állításai, melyek szerint nem valósította meg a fiktív számlák közvetítését, a munkáltató által hivatkozott vállalkozások nem tartoznak az ő érdekkörébe és nem is szervezte meg a fiktív számlák kiállítását egyéb érdekelttel. A/17. szám alatt csatolta az alperes a felperes e-mail üzenetét, amelyben konkrétan egy másik munkavégzésének szerződését intézi. A felperes által megkötni kívánt szerződésben a számlagyáros bünszervezet vezetőjét, egyéb érdekeltt egyéni vállalkozót jelölte meg a felperes szerződő félként, egyéb érdekeltt személyes e-mail címeként a felperes saját e-mail címét adta meg a szerződés 3/8. pontjában. Mindezek cáfolják a felperes előadását, hogy az alperes kényszerítette egy általa ismeretlen, nem értett vagy kívánt konstrukcióra, mivel maga más munkáltatója felé is ilyen szerződés megkötését kezdeményezte.

[33] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletnek helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az azonnali hatályú felmondás nem volt okszerű: az alperes saját maga hivatkozott arra, hogy a rendelkezésére álló munkabérkeretet ekként használta fel, tehát ez a gyakorlat a munkáltató tudtával és együttműködésével valósult meg. Így a munkáltató utóbb nem hivatkozhat arra, hogy a felperes a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét jelentős mértékben megszegte.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[34] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[35] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével érdemben helyes döntést hozott, melyet a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – hagyott helyben.

[36] Az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak szükségtelen megismétlése nélkül a fellebbezés kapcsán a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

[37] A másodfokú eljárásban csak a felmondás okszerűsége volt vitatott. A felmondási indok okszerűsége azt jelenti, hogy a munkavállaló munkájára a munkáltatónál a felhozott indok következtében valóban nincs szükség (MK. 95.). Az alperes az azonnali hatályú felmondást az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjára alapította, de bizalomvesztésre is hivatkozott.

[38] Az alperes arra hivatkozott kötelezettségszegésként, hogy a felperes lényegében nem egyszerűen csak fiktív számlát állítatott ki a munkakörébe tartozó munkafeladatok elvégzése ellenében, mely a saját érdekeltségébe tartozott, hanem olyan fiktív számlát állítatott ki, ami számlagyáras tevékenység eredménye volt és nem tartozott a felperes érdekeltségi körébe, a cégek fantomcégek voltak. A másodfokú bíróság szerint helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a felek együttesen alakították ki ezen érvénytelen jogi konstrukciót. Az alperes ügyvezetője az alperes, mint jogi személy törvényes képviselője volt, mindkét fél, valamint a polgári jogi megállapodást megkötő és számlát kiállító harmadik személy megállapodása és együttműködése kellett ahhoz, hogy a fiktív számlák befogadásra és kiegyenlítésre kerüljenek. Az alperes alappal nem hivatkozhat arra, hogy ő, mint a fantom cégekkel szerződést kötő, majd az alapján számlát fizető jogalany nem tudott a fiktív számlákról, illetve a vele szerződő fél által teljesített fiktív szolgáltatásokról, továbbá arról, hogy azok fantom cégek, és a számlagyáras tevékenységről, miközben annak mindvégig aktív részese volt.

[39] A peres eljárásban becsatolásra kerültek azok a vállalkozási szerződések, amiket az alperes kötött egyrészről a felperes férjével, másrészt azokkal a gazdasági társaságokkal, akik a felperes munkakörének ellátásáért járó fiktív számlát kiállították, és akiket az alperes kifizetett. A gazdasági társaságok többször cserélődtek. Valamennyi vállalkozási szerződésben a vállalkozó feladata a „megrendelő kereskedelmi munkájának kiszállításhoz és raktározáshoz kapcsolódó feladatai kapcsán felmerülő szakértés és szaktanácsadás, a szállítási és raktározási tevékenység folyamatos fejlesztése és optimalizálása” volt. A peres felek között 2015. július 29-től állt fent ez a szerződéses gyakorlat, bár a korábbi időszak is jogfolytonosnak minősült és már ekkor is így került kifizetésre a felperes munkabére. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem volt releváns, hogy ezt a gyakorlatot melyik korábbi munkáltató, illetőleg a felperes kezdeményezte, vezette-e be, azt ugyanis az alperes is fenntartotta. Megjegyzi azonban a másodfokú bíróság, hogy a munkaszerződés írásba foglalása munkáltatói kötelezettség, valamint a munkaviszony jellemzője az alá-fölérendeltség, ezért a szerződéses konstrukció meghatározása és működtetése tekintetében az erőfölényben lévő munkáltató felelőssége nem vitatható. Az alperes által a 2024. december 19-i beadványához csatolt mellékletek is azt mutatják, hogy a felperes a kifizetésekről folyamatos egyeztetést folytatott az alperesi könyvelővel, aki csak akkor fizette meg a számlákat, hogy ha a vállalkozási szerződést az alperes megkötötte az éppen aktuális céggel. A felperes többször jelezte, hogy a számlázó cég változott (cég4, cég5, cég7, cég6). Az alperesi könyvelő a 2021. november 30-i levelében rögzítette is, hogy csak akkor tudják a számlát kifizetni, ha szerződést kötnek a céggel. A 2024. december 19-i számlákról történő kimutatás igazolja az alperesi folyamatos számlafizetést a különböző társaságoknak.

[40] Nem volt vitatott a per adatai alapján, hogy a felperes a jogfolytonos munkaviszony kezdetétől, azaz 2014. január 1-től folyamatosan olyan konstrukcióval látta el termékreferens kereskedelmi munkatárs munkakörét a kékgolyó utcai üzletben a termékek értékesítése során, hogy a munkakörének ellátásáért járó munkabér egy részét az alperes átutalta, a másik részét pedig fiktív vállalkozási szerződések és azok alapján kiállított számlák révén fizette meg a felperesnek. Ez jogszabályba ütközött, ennél fogva érvénytelen volt. Az alperes alappal nem hivatkozhat arra, hogy a felperes által megadott adatok alapján a fenti számlákat a felperes a társaság felé közvetítette volna, valamint hogy az alperes nem tudott a számlák fiktív voltáról, hiszen az alperes volt az, aki a társaságokat megvizsgálva, velük egyeztetve a vállalkozási szerződéseket megkötötte és azok alapján a fiktív számlákat befogadta és kifizette. Irreleváns, de valótan is, hogy a számlák kiállítása a felperes által megadott adatok alapján történt, hiszen azok az alperes által megkötött vállalkozási szerződésen alapultak.

[41] Nem valós az sem, hogy az alperes nem tudott volna arról, hogy a számlák fiktívek, azért azokat befogadta. Az alperesnek nyilvánvalóan tudomása volt arról, hogy a számlák és a megkötött vállalkozási szerződések is fiktívek, színleltek, azok ténylegesen a felperes munkakörének ellátásáért járó munkabér kifizetését lepleznek. Az alperesnek, mielőtt megkötötte a társaságokkal a vállalkozási szerződést, szükséges volt a szerződéses partnert ellenőrizni, ennek megtörténtét alátámasztotta a korábbi ügyvezető, egyéb érdekelt tanúvallomása is, miként azt is, hogy volt olyan is, amikor a szerződéses partnert visszautasította. A tanú vallomásában elmondta, hogy a cég3 az alperes beszállítója volt.

Elmondta azt is, hogy a számlázásba nem talált kivetnivalót, ez teljesen szokványos dolog volt, hogy egy kisbolt vezetése során a beszállítókkal kapcsolatban felmerülnek ilyen beszélgetések. Elmondta továbbá, hogy a pénzügyi vezető minden beszállítói szerződést ellenőrzött, valamint, hogy a beszállítók időről-időre cserélődtek. A pénzügyi vezető minden beszállítói szerződést ellenőrzött abból a szempontból is, hogy ez a beszállító egy korrekt társaságnak minősül-e. Volt olyan eset, hogy a felperes által hozott beszállítónál a NAV-nál világított a piros lámpa, ezért azt mondták a felperesnek, hogy vele nem kötnek szerződést. Egy esetre tudott visszaemlékezni, amikor a beszállító valamilyen okból nem volt elfogadható az alperes számára és arra kérték a felperest, hogy másik beszállítót hozzon. A szerződéseket ő maga írta alá. Ő ügyvezetőként megvizsgálta és döntés hozott, hogy valóban szükség van-e ilyen szolgáltatásra, ez alapján írta alá a szerződést a vállalat nevében.

[42] Az Mt. 78. § (1) bekezdés a)-b) pontjai nem teljesültek egyik felmondási indok tekintetében sem. Kétségtelen, hogy „számlagyáros” fiktív számlák befogadása és kiegyenlítése jogszabályellenes, de ez a felek megállapodásán és nem a felperes egyoldalú cselekményén alapult. Az alperes úgy rója a felperes terhére, hogy fantomizált cégekkel állt kapcsolatban, hogy maga kötötte meg ezekkel a cégekkel a szerződést, akiket a volt alperesi ügyvezető tanúvallomásából megállapíthatóan még ellenőrzött is és részükre a számlát rendszeresen megfizette, holott nyilvánvalóan tudomása volt, hogy ezek színlelt szerződések és tényleges szolgáltatásra, legalábbis a beszállítói cégek részéről nem került sor, az tulajdonképpen a felperes munkaköréért járó munkabért ellentételezte. Nem okszerű a felmondás indoka, ha az maga a fél által elkövetett jogellenes magatartáson alapul.

[43] Az alperes fellebbezésében hivatkozott eseti döntések nem precedensképes határozatok, de azok tényállása is jelentősen eltér a perbeli esettől mind a kizárólagos munkavállalói cselekmény, mind a munkáltató magatartása körében, ezért nem alkalmazhatóak. Az EBH2005.1244. számú határozatban a munkavállaló a munkáltató sérelmére bűncselekményt, lopást követett el, ami miatt előzetes letartóztatására került sor. Az EBH2009.2068. számú jogesetben pedig szintén kizárólagos munkavállalói kötelezettségzegés (jelentős késés) körülményeit kívánta tisztázni a munkáltató, mellyel kapcsolatosan nem voltak ismeretei. A perbeli ügyben azonban a munkáltató aktív részese és alakítója volt a jogellenes cselekménynek.

[44] Az alperes téved abban is, hogy maga lefolytathatná a büntetőeljárást a felperessel szemben, ehhez sem a szükséges hatósági jogosítványok, sem az eljárási garanciák nem állnak rendelkezésre, a felperes pedig önmagában nem szegte meg az együttműködési kötelezettségét azzal, hogy a megbeszélésről távozott. Az alperes alappal nem hivatkozhat arra sem, hogy a felperes más cégeknek is küldött ilyen fiktív számlát, amikor ezeket ő maga is befogadta, maga is részt vett a felperes terhére rótt „számlagyáros” tevékenységben.

[45] Alaptalan az alperes összecszerúségi kifogása is. Az alperes ellenkérelmében az összecszerúséget nem cáfolta, összecszerúségre vonatkozóan érdemi védekezést nem terjesztett elő. Kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy nem vitatja, hogy a felperes az alperestől munkabér címén 267.000.- forint bruttó bérre volt jogosult, egyéb érdekeltő egyéni

vállalkozóval kötött vállalkozási szerződés alapján pedig 190.000.- forint vállalkozási díjat fizetett meg. 2024. szeptember 5-i viszontválaszában és 2024. december 19-i ellenkérelmében szintén nem vitatta az összecszerűsége, nem jelölte meg, hogy álláspontja szerint mennyi a felperest megillető munkabér, milyen számítás alapján, nem adott elő e vonatkozásban védekezést megalapozó tényeket és az azokat alátámasztó és rendelkezésre álló bizonyítékokat, bizonyítási indítványokat. Érdemi vitatásnak nem felel meg az, ha az alperes a keresetet csak általánosságban vitató nyilatkozatot terjeszt elő.

[46] Az Mt. 29. § (1) bekezdése szerint az érvénytelen megállapodás alapján létrejött jogviszonyból származó jogokat és kötelezettségeket úgy kell tekinteni, mintha azok érvényes megállapodás alapján állnának fenn.

[47] A Pp. 522. § (1) bekezdés b) pontja szerint munkaügyi perben a munkáltatónak kell bizonyítania az igényelt juttatással összefüggő számítások helyességét, ha az vitatott. Egyező tényelődadás volt, hogy a felperes munkakörének ellátása érdekében az alperes részben munkabért, részben nettó összegű számla útján történő kifizetést teljesített, az alperes alappal nem hivatkozhat az ő bizonyítási körébe tartozó összecszerűség vitatására.

[48] A 2024. november 4-i keresetváltoztatásra a perfelvételi szakban került sor. A keresetváltoztatást tartalmazó nyilatkozatot visszautasítására hiánypótlás nélkül nincs mód, figyelemmel a Pp. 185.§ (3) bekezdésére, 240.§ (1) bekezdés a) pontjára. Az alperes által hivatkozott Pp. 176.§ (1) bekezdés j) pontja 2021. január 1-től hatálytalan. Ha a bíróság a hiányos, kellően nem felszerelt keresetlevelet - az ellenkérelem előterjesztésére felhívással - közli az alperessel, a hiányosságra alapítottna utóbb sem a keresetlevél visszautasítására, sem az eljárás megszüntetésére már nem kerülhet sor. Ha a keresetlevelet azért kellett volna visszautasítani, mert nem tartalmazza a 170. §-ban, illetve törvényben előírt egyéb kötelező tartalmi elemeket, alaki kellékeket, vagy a felperes nem csatolta a 171. §-ban, illetve a törvényben előírt kötelező mellékleteket, a perindítás joghatásainak beálltát követően (Pp. 180. §) az eljárás megszüntetésére már nem kerülhet sor. (BDT2019. 4110.). Ez megfelelően alkalmazandó a keresetváltoztatást tartalmazó nyilatkozatra is, amely csak az összecszerűségre terjedt ki, és a korábbi nettó helyett bruttó számítást, valamint a megtérült jövedelem levonásba helyezését tartalmazta, így az alperesi hivatkozás egyébként is megalapozatlan.

[49] A beszámítási kifogással kapcsolatban helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az Mt. 179. § (1) bekezdésben foglalt feltételek nem teljesültek, legfőképpen az, hogy nem a felperes okozta a kárt, hanem a felperes és az alperes által együttesen kialakított konstrukció, így az okozati összefüggés a felperesi magatartással nem állapítható meg.

[50] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[51] A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összege a felperes költségfelszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsos költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. §-án alapul.

[52] Az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a költségmentesség folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére, melynek összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul. Tájékoztatja a bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetnie, megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az ítéltábla megnevezését, az ítéltábla e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[53] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2026. március 31.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró